

Anioł mający wiele kadzidła

„I przyszedł inny anioł, i stanął przy ołtarzu mając złotą kadzielnicę, i dano mu wiele kadzidła, aby dawał moc modlitwom wszystkich świętych na złotym ołtarzu, który jest przed tronem. I dym kadzenia z modlitwami świętych wznosił się z ręki Anioła przed Bogiem. I wziął Anioł kadzielnicę, i napełnił ją ogniem z ołtarza, i zrzucił ją na ziemię, i stały się głosy i grzmoty, i błyskawice, i trzęsienia ziemi.” – Obj. 8:3-5 (wg B. Elberfeld)

Jesteśmy zdania, że uważny, poświęcony czytelnik natchnień zauważy, że jest tu przedstawiony najważniejszy przedmiot, który ma związek z wielkim Boskim planem zbawienia. Ci, którzy zaznajomieni są z obrazem usługi Dnia Pojednania starego Izraela, dostrzegą oczywiście natychmiast to powiązanie. W usługę tego obrazowego Dnia Pojednania tylko najwyższemu kapłanowi wolno było dokonać tego, czego tu dokonał ten anioł z kadzielnicą. Ów anioł nie mógł symbolizować żadnej niedoskonałej istoty lub niedoskonałej czynności. Byłoby to uwłaczaniem czci czy wręcz równałoby się bluźnierstwu, gdybyśmy widzieli w nim istotę lub działanie niedoskonałe.

Najwyższy kapłan służący w Namiocie Zgromadzenia był typem na Chrystusa. Wizja z Objawienia ma na celu ukazanie nam naszego Pana przynoszącego wynik swojej ofiary lub jej wartość przed oblicze Boga. Ofiara ta była złożona, aby zbawić wybrany Kościół, jak również cały świat (1 Jana 2:2). Kadzidło (względnie kadzenie) symbolizuje rzeczywistość doskonałość człowieka Jezusa. Ofiara Pana rozpoczęła się w chwili Jego poświęcenia w Jordanie i została dokonana na Golgocie. Przyjęcie ofiary Jezusa było zmanifestowane wzbudzeniem Go z martwych. Dowodem formalnego przedstawienia i przyjęcia tej ofiary było wstąpienie Chrystusa do nieba i wylanie ducha świętego w dniu Pięćdziesiątnicy. Stało się to na korzyść dla Jego Kościoła.

Wizja ofiarowania modlitw wszystkich świętych przez anioła z kadzielnicą wiąże się z innymi fragmentami Pisma Świętego, mówiącymi o tym, że Chrystus, wielki Arcykapłan, zasługę swojej ofiary zastosował na korzyść członków swego Ciała (Hebr. 9:24), aby ich zrzeczenie się ludzkich praw, ich poddanie, modlitwy itd. uczynić dla Ojca przyjemnymi (Rzym. 12:1; 1 Piotra 2:5). Dlatego teraz Chrystus jako Głowa, sam najpierw ofiarowawszy siebie na początku Wieku Ewangelii, przez całą tę dispensację ofiarowuje członków swego Ciała, którzy mają przypisaną doskonałość. I tak też jest napisane: „Jeśli cierpimy, z nim też królować

będziemy” – 2 Tym. 2:11-12. Ofiarowane życie naszego Pana, Głowy, było przyjemną wonią dla Ojca, który natchnień dał świadectwo zupełności poświęcenia Jezusa i doskonałości Jego ofiary. Dla lepszego zrozumienia zgodności między usługą najwyższego kapłana w Przybytku a usługą Pana naszego, Jezusa, przytaczamy wyjaśniający ten przedmiot cytat z pism Ch. T. Russella:

„Najwyższy kapłan zabierał z sobą równocześnie z krwią ogień z ołtarza i dwie pełne garście wonnego kadzidła, które dawało miłą woń. Tak było u naszego Pana Jezusa. Wypełnienie przez Niego ślubu w ciągu trzech i pół roku misji było miłą i przyjemną wonnością przed Jego Ojcem, który też poświadczył zupełność i doskonałość tej ofiary. Pokruszone na drobno kadzidło przedstawia doskonałość człowieka Jezusa” (CP 55).

Ta doskonałość człowieczeństwa naszego Pana została pokruszona w żarliwej służbie dla celów Ojca.

Powszechny przekład Biblii angielskiej mówi, że „dano mu wiele kadzenia, aby je ofiarował z modlitwami świętych”. Wg Diaglottu: „Dla modlitw świętych”. W wizji tej zawarta jest myśl, że zanim modlitwy świętych na ziemi mogły być wysłuchiwane i zanim oni sami mogli być współofiarnikami w ofierze Chrystusa, zasługa Jego ofiary musiała im być najpierw przypisana. Dopiero wtedy ich modlitwy, ofiary i ich poświęcenie były przedstawiane Bogu przez cały Wiek Ewangelii w tym pozao obrazowym Dniu Pojednania. Zasługa Chrystusowa była dana w tym celu, aby ich ofiary, modlitwy i poświęcenie stały się przyjemne przed Bogiem. Ta przyjemna woń ofiary Jezusa daje moc modlitwom Jego świętych. „I wstąpił dym kadzenia z modlitwami świętych z ręki Anioła przed obliczność Bożą” – Obj. 8:4.

„I wziął Anioł kadzielnicę, i napełnił ją ogniem z ołtarza, i zrzucił ją na ziemię, i stały się głosy i gromy (grzmoty), i błyskawice, i trzęsienia ziemi” – Obj. 8:5.

Zastanawiając się teraz nad symbolami tego wersetu i ich wypełnieniem, musimy uwzględnić dwie rzeczy. O jednej z nich już mówiliśmy. Przyczyni się to do lepszego zrozumienia całej Księgi Objawienia.

1. Po pierwsze, otwarcie tej siedmiokrotnie

zapięczętowanej księgi (zwoju) stanowi obraz tego, że nasz Pan, Jezus Chrystus, mógł wglądnać w całą historię swojej wybranej trzódki, prześladowanej i cierpiącej za wydawanie świadectwa. Ta wiadomość o mających nastąpić wydarzeniach została Panu przekazana przez Ojca Niebieskiego (Obj. 1:19).

2. Po drugie, w słowach : „I wziął kadzielnicę, i napełnił ją ogniem z ołtarza (...)” mamy pokazane, jak Chrystus przystępuje do swojej działalności z wyróżnieniem swojej wybranej gromadki.

Pierwsze wydarzenie mające związek z przystąpieniem do tej działalności jest zilustrowane przez napełnienie kadzielnicy ogniem z ołtarza i zrzuceniem jej na ziemię. Skutkiem powzięcia tej czynności jest wystąpienie symbolicznych głosów, grzmotów, błyskawic i trzęsienia ziemi. Oznacza to nastanie sądów. Sądy te musimy umiejscawiać na samym początku tej dyspensacji. Nad kim były wówczas wymierzone sądy? Odpowiedź brzmi: nad narodem żydowskim. Naród ten był w owym czasie częścią imperium rzymskiego, czy też częścią ówczesnego porządku światowego. Niektórzy wysuną tu może zarzut, że te sądy rozpoczęły się już wcześniej, zanim święty Jan otrzymał te wizje. Należałoby jednak uwzględnić fakt, że apostoł słyszał te głosy za sobą (Obj. 1:10). Oznacza to, że niektóre wizje z Objawienia miały już swoje wypełnienie. Wizja, nad którą się teraz zastanawiamy, właśnie do takich należy. Zajmijmy się teraz szczegółowymi symbolami.

Anioł, który przyszedł do ołtarza, aby napełnić kadzielnicę ogniem, był to ten sam, który przedtem ofiarował kadzidło – mianowicie Chrystus. Kadzielnica według wszelkiego prawdopodobieństwa przedstawia Słowo Boże. W słowach proroków i w słowach samego Chrystusa znajdujemy wiele gróźb, stanowiących zapowiedź kary, jaka miała przyjść na naród żydowski, jeśli nie będzie on przestrzegał przykazań Bożych. Odrzucenie Chrystusa przez ten naród było ich wielkim, nieprzebaczalnym grzechem. Właśnie grzech odrzucenia Chrystusa przypieczętował ich bardzo długo odraczany sąd. Ołtarz w tym przypadku może być symbolem Boskiej sprawiedliwości i wskazaniem, jak ta sprawiedliwość przystępuje teraz do dzieła ukarania tych przestępców, czyli narodu żydowskiego jako całości.

Ogień jest symbolem zniszczenia lub też mocy przynoszącej zniszczenie. Ogień, który był rzucony przez anioła na ziemię, był obrazem zniszczenia Żydów jako narodu lub społeczeństwa. Ziemia jest symbolem zorganizowanej ludzkiej społeczności lub rządu. W tym symbolu ziemia przedstawia rząd lub społeczeństwo żydowskie, należące wówczas do imperium Rzymu. Sąd i kara były wówczas przeznaczone dla Żydów jako narodu. Jan Chrzciiciel przywoływał Żydów do pokuty – do nawrócenia się i zmiany usposobienia. Jego słowa

brzmiały:

„Rodzaju jaszczurczy! któż wam pokazał, żebyście uciekali przed przyszłym gniewem? Przynosiscie tedy owoce godne pokuty (...) A już i siekiera do korzenia drzew przyłożona jest (...)” – Mat. 3:7-10. *„Jać was chrzczę wodą ku pokucie; ale ten, który idzie za mną, mocniejszy jest nad mię (...); ten was chrzcić będzie Duchem Świętym i ogniem”* – Mat. 3:11.

Prawdziwych Izraelitów duchem świętym, a całą resztę – ogniem.

„Którego łopata (wiejadło) jest w ręku jego, a wyczyści bojewisko swoje, i zgromadzi pszenicę swoją do gumna, ale plewy spali ogniem nieugaszonym” – Mat. 3:12.

Chrystus Pan rozpoczął swój urząd zwracając się do narodu żydowskiego: *„Wypełnił się czas i przybliżyło się Królestwo Boże; pokutujcie, a wierzcie Ewangelii”* – Mar. 1:15. On ostrzegał ich zawsze przed nadchodzącym sądem i karą. Zniszczenie Jerozolimy, zburzenie świątyni i rozproszenie między wszystkie narody przepowiedział Pan Żydom, zanim to się stało. Tłumaczył im, że pośle do nich proroków i mędrców, uczonych w Piśmie itd. jako swoje usta, a oni niektórych zabiją, innych będą biczować w swoich synagogach i prześladować od miasta do miasta. Nasz Pan to wszystko przewidział:

„Oto wam dom wasz pusty zostanie” (Mat. 23:34-35,38).

Głosy w wizjach Objawienia to czynniki ludzkie, które mówią dla Boga lub – w niektórych przypadkach – dla innych. W tym przypadku, który tu rozpatrujemy, symbolizują one głosy natchnionych nauczycieli pierwotnego Kościoła od Zielonych Świątek. Błyskawice oznaczają tu promienie Prawdy, które rozchodzą się od wybranych przez Boga ludzkich narzędzi. W ten sposób rozciąga się przed naszymi oczyma cudowne oświecenie Prawdy odnośnie Boskiego planu, które przerwało to symboliczne milczenie. Gromy (grzmoty) symbolizują utarczki słowne (polemiki). Tu przedstawiają one skutek kazań apostołów, które spowodowały dyskusje i spory, zwłaszcza wśród wodzów narodu żydowskiego. Trzęsienie ziemi symbolizuje rewolucję lub obalenie rządów. Trzęsienia ziemi (w liczbie mnogiej) są symbolem rewolucji i przewrotów w różnych okresach Wieku Ewangelii. Chociaż samo znaczenie tego symbolu (trzęsienie ziemi) jest zawsze takie samo, musi jednak być zastosowane do różnych epok historii Kościoła. Dla

przykładu przytaczamy, że w wizji wylania siódmej cza-
szy (Obj. 16:18), która opisuje już końcowe sceny his-
torii Kościoła, wszystkie te symbole, jak głosy, grzmoty,
błyskawice i wielkie trzęsienie ziemi, jeszcze raz będą
wykazane. W tym przypadku trzęsienie ziemi symboli-
zuje zupełny upadek obecnego porządku świata. Jest
to takie trzęsienie ziemi, jakiego jeszcze nie było.

Trzęsienie ziemi z Obj. 8:5 odnosi się do zniesienia
państwa żydowskiego w roku 70 po Chrystusie, chociaż
zupełne zniesienie tego państwa nastąpiło dopiero w
roku 135 po Chr. Cytujemy z międzynarodowej encyklo-
pedii:

„Stłumienie powstania Bar-Kochby w 135 po
Chr. oznaczało ostateczny koniec Judei, jej spus-
toszenie i rozproszenie wszystkich jej
mieszkańców (...) Ostatnie próby zrzucenia
rzymskiego jarzma zostały udaremnione po
straszliwej ludzkiej rzezi”.

Można jeszcze przytoczyć wyjątek z dzieła historyka
kościół, Mosheima: „Ten Bóg, który przez tak długi
czas ochraniał Żydów swoim wyciągniętym ramieniem,
teraz powstrzymał swoją pomoc. On dopuścił, aby
Jeruzalem ze swoją słynną Świątynią zostało zburzone
przez rzymskiego wodza Wespazjana i jego syna Ty-
tusa. Olbrzymia liczba narodu wybranego została wybi-
ta ostrzem miecza (...) Od tego czasu Żydzi doświad-
czyli najbardziej gorzkiej nienawiści i wzdardy u wszyst-
kich pogańskich narodów - o wiele większej, niż to by-
wało w dawniejszych czasach. W tym całym ich
nieszczęściu przepowiednie Chrystusa znalazły swoje
wypełnienie i cała Jego boska misja ponownie znalazła
swoje potwierdzenie”.

Kawała Henryk
R-
„Straż”

Die Offenbarung Jesu Christi - Objawienie Jezusa Chrystusa